

лошото бѣше, че не трѣбваше да се убиватъ, защото всѣка умъртвена хлѣбарка привлечаше хиляди и хиляди мравки, още по-злобни отъ хлѣбарките. Борнео е прочутъ като островъ на мравките. Много по-възпитани и приятни бѣха дървеницитѣ. Най-голямъ врагъ имъ сж мравките. Въпрѣки тая голѣма напасть, азъ прекарвахъ нощитѣ доста добре. Подъ краката на кревата си поставяхъ всѣка вечеръ кутии отъ консерви, полунапълнени съ гасъ, много добро сръдство противъ всичко, което лази, а върху кревата ми висѣше подпряна на четири дръвчета гжста мрежа противъ комаритѣ.

Днитѣ бѣха нѣщо необикновено. Рано сутринята заплѣскваха боси крака по пруста, факли засвѣткваха, и огнищата почваха да пушатъ. Старитѣ издаваха необикновени крѣсъци, съ които привикваха свинетѣ за храна. Охранени свине и малки прасенца се втурваха съ страшно квичене къмъ голѣмитѣ корита, гдето бабичките изтърсваха храната. Малко следъ това се разнасяха други крѣсъци: деца викаха малките кученца, а подиръ нѣколко минути крещѣха мжжетѣ, за да прибератъ ловджийскитѣ кучета. Изобщо денътъ почваше съ необикновенъ шумъ: квичене, лаене, крѣсъци на хора, куткудякане на кокошки и плачове на деца. Този шумъ траеше около половина часъ. Изпърво всичко това ме дразнѣше, докато полека-лека привикнахъ. Къмъ 7 часа сутринята се разнасяха нови викове на деца. Това бѣха „вестникаритѣ“ на челядѣта. Тѣ тичаха и тропаха съ дебели бастуни по дѣскитѣ, съобщаваха нарежданията на старейшината и разправяха новинитѣ. Всички се заслушваха и следъ това почваха наново обикновенитѣ разпри. Когато мъглата